

ρήσας διὰ τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ὁ πατήρ του ἔγεινεν πολιτικός, ἀπεράσις καὶ αὐτὸς νὰ καταστῇ ρωμαντικός συγγραφεὺς, ἀπελθὼν εἰς Χίον καὶ ἐτραγωδήσας τὰ δεινοπαθήματα τῶν κατοίκων. Ἡ συμφορὰ τοῦ νέου ὑπερβαίνει, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, τὰς τῶν Χίων.

Καὶ ὁ Σιβιτανίδης εἶπε τὴν γνώμην του περὶ τῆς δοτέας ἀπαντήσεως εἰς τὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων, ἀλλ' ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὴν ἰδικήν του. Ἐγραψε μὲν, εἶναι ἀληθές, πολλὰ ἱστορικά περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος, τί εἶπε δηλαδὴ καὶ τί ἐπραξεν ὡς ὑπουργός, διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ὑπουργός, ἀλλὰ τὸ συμπέρασμά του ἀνέβλεπεν εἰς τὰς Ἑλληνικάς καλένδας. Τὴν ἐναντίαν τακτικὴν ἐτήρησαν αἱ Νέαι Ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι διεφώτισαν σπουδαίως τὴν κοινὴν γνώμην μετὰ τὴν ἀπλὴν βεβαίωσιν, ὅτι γινώσκουσι τὸ μέλλον, ἀλλὰ, ἐννοεῖται, δὲν τὸ λέγουσι. Καὶ τῷ ὄντι, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς μόνον περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ λαλῶμεν περὶ τοῦ παρόντος ὀλίγον φροντίζομεν· διότι ὠμιλήσαμεν περὶ αὐτοῦ, ὅταν ἦτο μέλλον, πρὶν γεῖναι παρὸν, καὶ θὰ ὀμιλήσωμεν εἰσέτι, ὅταν γεῖναι παρελθόν.

Ἐὰν ἐγνωρίζομεν τίνι τρόπῳ δύναται νὰ τηρηθῇ δικαιοσύνη κατὰ τοὺς ἐκαστοὺς στρατιωτικοὺς προβιβάσμοις, βεβαιωθῇτε ὅτι τὸν τρόπον τοῦτον ἐν εἶδει φυτῆλίου θὰ ἐχῶναμεν εἰς τὴν ρίνα τῶν ὑπουργῶν καὶ θὰ ἀνῆπτομεν τὴν ἄκραν, διὰ νὰ φωτισθῶσιν ἐπὶ τέλους καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Ἐρωτῶμεν, διατί παρελείφθη κατὰ τοὺς ἀρτίως γενομένους προβιβάσμοις ὁ λοχίας τοῦ πεζικοῦ Ἰωάννης Κριέλας; διατί τὸ ὄνομά του ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπερεφαλαγγίσθη; μήπως δὲν ὑπηρετεῖ ἤδη ὀκτὼ ἔτη; μήπως δὲν ἐγύμνασε ἀλλοτε πολλοὺς ἐκ τῶν νῦν εἰς ἀνθυπασπιστὰς προαχθέντων; πότε ἐπὶ τέλους θὰ εὑρεθῇ ὑπουργός ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰ δικαιώματα καὶ μόνον εἰς τὰ δικαιώματα ἀποδίδων; θὰ εὑρεθῇ, ὅταν ἀντίσῃ ἡ θάλασσα κ' ἡ γῆ γεννήσῃ στρεῖδια.

Δύο ἢ τρεῖς μίσεις ἤλθον ἐνταῦθα μετὰ περιοδείαν διαφόρων χωρῶν, ἡ μὲν Ὀλεῖκα, ἡ κανονιοφόρος γυνὴ, καὶ ἡ μὲν Νιαγάρ, ἀμρότεραι προτιθέμεναι νὰ δώσωσι παραστάσεις ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ. Ἡ Ἐφημερίς συνίστησιν αὐτὰς εἰς τὸ κοινόν, ὅπως ἔμπορος τὰ ἐμπορεύματά του, ὡς ὠραίαι, εὐσώμους καὶ ξανθάς.

Ἡ Στοιὰ εἶναι καὶ αὕτη ἐφημερίς, ὅπως πᾶσα ἄλλη ἐφημερίς ἑλληνική, μετὰ τὰ προτερήματά της καὶ τὰ ἐλαττώματά της· πρῶτον θαυμάζει τὸν Δηλιγιάννην—δίκαιος ὁ μισθός της!—δεύτερον θαυμάζει τὸν Βυζάντιον· καὶ αὐτὸ προτέρημα σχεδόν· τρίτον θαυμάζει τὸν Βλάχον, αὐτὸ ἀνιπόφορον· τέταρτον ἀγαπᾷ τὰς ἀντιγραφάς, τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰς ἀνορθογραφίας κατὰ κόρον· αὐτὸ εἶναι ἰδιοσυγκρασία. Τὸ θετικώτερον εἶναι ὅτι ἡ Στοιὰ εἶναι ἐφημερίς τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων τῆς πατρίδος· γράφει δις ἢ τρις τὸ ἔτος· ἀλλὰ γράφει μετὰ τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ μετὰ τὴν ὀξυδερκείαν, ὥστε διαφωτίζει τὴν κοινὴν γνώμην περισσότερο, παρ' ὅσον ὁ συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος, ὅστις εἰς ὅλας τὰς σπουδαίας περιστάσεις ἀνακρᾷ: αὐτὰ ἡμεῖς δὲ εἶπαμε καὶ πρό πολλοῦ!

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὅσοι γνωρίζουσιν ὀλίγην ψυχολογίαν νὰ μᾶς λύσωσι τὸ ἐξῆς πρόβλημα. Ποιοὶ ἀποτελοῦσι τοὺς τύπους τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων; Ὁ Κουμουνδούρος, Παπαμιχαλόπουλος, Καλαμίδας καὶ Σία, ἡ δὲ Δηλιγιάννης, Φιλήμων, Βυζάντιος, Βλάχος καὶ Σία; δηλαδὴ ποῖον προτιμότερον ἵνα εὐδοκίμησιν τις ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι· μόνον τὸ ἀλφάβητον μετὰ μεγάλην δόσιν πανούργου ἀναιδείας, ἢ ὀλίγα περισσότερα γράμματα καὶ ὀλίγη φιλοσοφία, ἀλλὰ μετὰ μαλακίας;

Παρὰ τὰς Πατήσια ἀνεκαλύφθη σιδηρὰ πύλη, ὁδηγοῦσα εἰς φρέαρ πλήρες θησαυροῦ. Τοῦτο αἰσθανθεὶς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς Καστέλλας ὁ μακαρίτης Περωτῆς, ἀνεβόησε περιαλγῆς:

Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ.

Νέος φοβερός σεισμός ἐν Χίῳ τὴν 30ὴν λήξαντος ἐπιγεγόμενος, συνεπλήρωσε τὴν καταστροφὴν τῆς νήσου. Αἱ ὀνόμα Θεοῦ! μήπως ἐπαθε τίποτε ὁ περισπούδαστος ἱατρός, ὁ Παπαδάκης τοῦ «Τηλεγράφου»;

Ὁμολογουμένως οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι Χῖοι δὲν ἀνεδείχθησαν ἄξιοι τῆς κοινῆς φήμης περὶ ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Χίων. Αἱ συνδρομαὶ αὐτῶν ἐκτὸς τῆς τοῦ κ. Ἀνδρέου Συγγροῦ ὑπῆρξαν ἐντελῶς ἀσήμαντοι. Προκειμένου περὶ Χίου ἔπρεπε νὰ φανῶσιν ὀλιγώτερον Χιώταις.

Μὴ χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν ὑπνωτηρίων τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν, ταῦτα παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐκ Χίου ἐλθόντας ἐνταῦθα. Καὶ βεβαίως. Τὰ ὑπνωτήρια ἔγειναν διὰ νὰ δοθοῦν χάριν πατριωτικῶν σκοπῶν καὶ ὅχι χάριν τῶν ἀπόρων παιδῶν· διότι εἶναι μᾶλλον τῶν εὐπόρων παιδῶν τοῦ «Παρνασσοῦ» ὑπνωτήρια, παρὰ τῶν ἀπόρων.

Εἰς Ποιμενίδα Νυμφὴν.

Νυφοῦλα μου περίφανη ποῦ πῆρες τὸ λεβέντη.

Ἄκουσε τὸ τραγοῦδι μου, γιὰτί 'ναι εὐχῆς τραγοῦδι.

Νὰ ζήσης μετὰ τὸν ἄνδρα σου χρόνους, καιροὺς, ζαμάνια καὶ πάντα 'ς τὸ κονάκι σου νάχης χαρὰς καὶ γλέντια.

Νὰ κάμης γιούς ἀρματωλοὺς νὰ μοιᾶζουν τοῦ λεβέντη,

Τσοῦπες σὰν τ' ἄστρι τῆς αὐγῆς, τῆς μάννας τους νὰ μοιᾶζουν.

Νὰ ἰδῇς γαμπροὺς 'ς τὴν πόρτα σου, νυφάδες 'ς τὴν αὐλὴν σου.

Νὰ ἰδῇς καλὰ γεράματα καὶ γκόνια καὶ τριγκόνια,

Καὶ ὅταν θᾶθῃ ὁ καιρὸς τὰ μάτια σου νὰ κλείσης,

Τὰ ἀγγελοῦδ' τοῦ Θεοῦ νὰ πάρουν τὴν ψυχὴν σου.

Φαλὲς